

Skryté dějiny verše čtyřicet – číslo třicet jedna

Ezechiel číslo dvanáct

Jeff Pippenger

2026-09-20

Předchozí článek skončil odstavcem, který zněl: „Smluvní sňatek roku 313 představuje závěrečný smluvní sňatek papežské moci se Spojenými státy — předním králem z deseti králů ze sedmnácté kapitoly Zjevení; mocností o dvou rozích, která je předobrazena dvourohou mocností Francie.

Dějiny, které započaly Chlodvíkem roku 496 a nakonec vedly k Justiniánovu dekretu roku 533 a k dosazení papežství na trůn roku 538, představují dějiny od roku 1989 až po nedělní zákon.“

Ronald Reagan byl předobrazem Chlodvíkem roku 496 a Donald Trump je předobrazem Justiniánem roku 533. Justiniánův dekret přišel pět let předtím, než papežství roku 538 vystoupilo na trůn, a Milánský edikt přišel osm let před prvním nedělním zákonem roku 321. Jak dekret, tak edikt jsou ve vzájemném souladu jako mezník, který předchází nedělnímu zákonu.

Reagan

V roce 1870 italské jednotky dobyly Řím (20. září 1870). Papežský stát přestal existovat jako územní stát a papež Pius IX. se stal „vězněm ve Vatikánu“. Jelikož již neexistovalo žádné papežské území uznávané jako svrchovaný stát, Spojené státy (stejně jako mnohé jiné země) již nadále neudržovaly formální diplomatické vztahy s papežem jakožto světským vládcem. V říjnu 1951 prezident Harry S. Truman nominoval generála Marka W. Clarka na post velvyslance USA při Vatikánu. Mnohé protestantské církve a organizace rychle vznesly silný odpor a tvrdily, že toto jmenování porušuje odluku církve od státu. V lednu 1952 generál Clark svou kandidaturu stáhl.

Dne 10. ledna 1984 se prezident Ronald Reagan a papež Jan Pavel II. formálně dohodli na navázání plných diplomatických vztahů mezi Spojenými státy a Svatým stolcem. Dne 9. dubna 1984 předložil William A. Wilson (který již působil jako Reaganův osobní zástupce) své pověřovací listiny a stal se prvním velvyslancem Spojených států při Svatém stolci.

V průběhu třiatřiceti let od roku 1951 do roku 1984 se odpor protestantismu vůči katolicismu rozplynul. „Ramena“, která se v roce 496 s Chlodvíkem postavila za papežství, předobrazují Reagana v roce 1984 až do roku 1989. Chlodvík představoval odstranění náboženství (pohanství), které zadržovalo papežství od opětovného vzestupu k moci, a do roku 1984 byl odpor protestantismu proti vzestupu papežství odstraněn. „Každodenní“ (pohanství) bylo odňato a Pavel toto odstranění odporu pohanství vůči papežství popisuje jako „odpadnutí“.

Symbolická církev kompromisu, znázorněná Konstantinem Velikým, a dějiny let 313 až 538 představovaly období, kdy církev učinila kompromis sama se sebou a odpadla. Náboženství znázorněné „508“, které dříve zadržovalo pronikání papežské moci, předobrazovalo odpadnutí protestantů ve Spojených státech. Reagan byl znázorněn Chlodvíkem. Roku 496 dal Chlodvík svou „moc“ papežství, a tak předobrazil „nesvaté spojenectví“, které bylo uskutečněno v Reaganových

letech. Chlodvík také představoval odnětí „ustavičné“ v roce 508. Rok 508 předobrazoval rok 1984.

„Tento kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím vedl k rozvoji ‚člověka hříchu‘, předpověděného v proroctví jako toho, který se staví proti Bohu a povyšuje se nad Boha. Tento gigantický systém falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci — pomníkem jeho úsilí posadit se na trůn a vládnout zemi podle své vůle.“ Velký spor, 50.

Reagan ve svém projevu z roku 1983 proslule označil Sovětský svaz za „říši zla“ a považoval ateistický komunismus za hlubokou mravní a duchovní hrozbu. S Janem Pavlem II. vytvořil úzké osobní i politické spojení namířené proti sovětskému komunismu. Oba muži nahlíželi tento zápas v mravních, ba i prozřetelnostních souvislostech; Reagan v soukromí hovořil o „Božím plánu“ svrhnout komunismus. Reagan se zajímal o fatimská zjevení (o varování, že „Rusko rozšíří své bludy“) a oba vůdci hovořili o svém společném přesvědčení, že Bůh ušetřil jejich životy (oba přežili atentáty v roce 1981) kvůli poslání spojenému s porážkou komunismu.

Učedníci Krista

Reagan byl vychován v denominaci Učedníků Kristových, jejíž zakladatelé přímo učili, že papež katolicismu je antikrist. Alexander Campbell, nejvýznamnější raný vůdce církve Učedníků Kristových, opakovaně ztotožňoval papežství s antikristem. Ve svých debatách a spisech tvrdil, že malý roh z Daniele 7, šelma ze Zjevení 13 a člověk hříchu z 2. Tesalonickým 2 všichni poukazují na římské papeže. Tato ztotožnění používal při veřejných debatách (včetně debaty s katolickým biskupem Johnem B. Purcellem roku 1837). Barton W. Stone označil vládu papeže za pravého antikrista a „člověka hříchu“. Walter Scott (další raný evangelista tohoto hnutí) napsal, že člověk hříchu, římský papež, povstane v křesťanské církvi a bude se povyšovat nad Boha.

Reaganova matka Nelle byla zbožnou členkou denominace Učedníků Kristových a v jeho dětství představovala hlavní náboženský vliv. Reagan byl v jedenácti letech pokřtěn v církvi Učedníků Kristových v Dixonu ve státě Illinois a v dospívání se v ní aktivně angažoval (včetně vyučování v nedělní škole). Navštěvoval Eureka College, která byla přidružena k Učedníkům Kristovým.

„Ti, kdo se ve svém chápání slova stávají zmatenými a nedokážou rozpoznat význam antikrista, se jistě postaví na stranu antikrista. Nyní není čas, abychom se připodobňovali světu.“ Kress Collection, 105.

Reagana předobrazoval Klodvík a také kompromis Konstantina Velikého. Reagan byl rovněž prvním z posledních osmi prezidentů od času konce v roce 1989. Jako první z posledních osmi prezidentů předobrazuje Donalda Trumpa, který je podobně jako Reagan hluboce zmaten ohledně skutečných cílů papežství i toho, kdo papežství je.

Zdaliž mohou dva spolu kráčet, ledaže by se shodli? Amos 3,3.

Šesté a poslední smluvní manželství v jedenácté kapitole knihy Daniel se vyskytuje v dějinách, které začínají v době konce roku 1989 a končí v dějinách Donalda Trumpa.

„V hnutích, která nyní ve Spojených státech probíhají s cílem zajistit církevním institucím a zvyklostem podporu státu, jdou protestanti ve stopách papeženců. Ba co více, otevírají papežství dveře, aby v protestantské Americe znovu získalo nadvládu, kterou ztratilo ve Starém světě.“ Velké drama věků, 573.

Manželská smlouva roku 313 a Milánský edikt jsou v souladu s dějinami roku 533 a Justiniánův dekret z roku 533 bude znovu uplatněn správou, která se hlásí ke křesťanství, avšak již nechápe, že označovat papežskou moc za křesťanskou instituci je v lepším případě protimluv a v horším případě osudný blud.

Církev a stát

V roce 457 př. Kr. navrátil třetí dekret Artaxerxův národní svrchovanost jak v politické, tak i v náboženské oblasti.

A ty, Ezdráš, podle moudrosti svého Boha, kterou máš ve své ruce, ustanov správcce a soudce, aby soudili všechen lid, který je za řekou, všechny, kteří znají zákony tvého Boha; a vyučujte ty, kteří je neznají. A kdokoli nebude činit podle zákona tvého Boha a podle zákona králova, ať je nad ním bez prodlení vykonán soud, ať již k smrti, nebo k vyhnanství, nebo ke konfiskaci majetku, nebo k uvěznění. Ezdráš 7,25.26.

Třetí dekret poskytl pravomoc vykonávat soud a trest jak za zákony Boží, tak za zákony královy. Tento dekret označil počátek proroctví o dvou tisících třech stech letech, které se dovršilo 22. října 1844, když Kristus náhle přišel do svého chrámu. Zároveň označil počátek proroctví o dvou stech padesáti letech, které skončilo roku 207 př. Kr., v dějinách mezi bitvami u Rafie v roce 217 př. Kr. a u Pania v roce 200 př. Kr. Obnovení jak občanské, tak náboženské svrchovanosti v roce 457 př. Kr. určuje dvojí alfu, jež nalézají dvě naplnění omegy. Obě naplnění omegy představují zavřené dveře; jedny pro protestantský roh a druhé pro republikánský roh.

První proroctví o dvou tisících třech stech letech představovalo Boží zákony a proroctví o dvě stě padesáti letech představovalo královy zákony. Tato dvě proroctví označují roh protestantismu a roh republikanismu na zemské šelmě ze Zjevení třinácté kapitoly. Republikánský roh zemské šelmy je zasazen do středu veršů jedenáct až šestnáct Danielovy jedenácté kapitoly. Sedmnáctileté období mezi Rafií a Paniem protíná jeden roh z dvojího proroctví třetího výnosu z roku 457 př. Kr. Toto dvojí proroctví označuje jak soud nad konečným lidem smlouvy, tak i soud nad národem, v němž má tento lid smlouvy své kořeny.

I řekl Abramovi: Jistě věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou jí sloužit; a budou je sužovat po čtyři sta let. Avšak i ten národ, jemuž budou sloužit, budu soudit; a potom vyjdou s velikým majetkem. Genesis 15,13.14.

V knize Ezechiel je 22. říjen 1844 předobrazem 22. říjnem 573 př. Kr. Jedno datum určuje začátek vyšetřujícího soudu a druhé označuje zaznění jubilejní polnice jak na počátku, tak při závěru procesu soudu. Obě data se shodují a obě označují zavřené dveře. Rok 1844 představuje uzavření dveří svatyně, když Kristus vstoupil do Nejsvětější svatyně. Rok 573 př. Kr. označuje uzavření lidské doby milosti, kdy otroci hříchu, kteří byli vykoupeni, obdrží svou svobodu a novou zemi k

přebývání.

A nebude-li v těchto letech vykoupen, vyjde v roce jubilejním, on i jeho děti s ním. Neboť synové Izraelovi jsou mými služebníky; jsou to moji služebníci, které jsem vyvedl z egyptské země: já jsem Hospodin, váš Bůh. Leviticus 25:54, 55.

Oba 22. říjny představují zavřené dveře brzy přicházejícího nedělního zákona. Doba milosti daná adventismu začala roku 1844 a končí s brzy přicházejícím nedělním zákonem, a doba milosti daná Spojeným státům rovněž končí s brzy přicházejícím nedělním zákonem. Oba tyto konce jsou v souladu s oběma svědky 22. října: s 2 300 lety a dvěma sty padesáti lety.

Dvě stě padesát let, která v dějinách končí mezi Rafií a Paniem, rozdělují období těchto dvou bitev do dvou symbolických čísel, jež společně nesou svůj vlastní zvláštní význam. Deset let po Rafii, znamenající pomezí, a sedm let před Paniem, které bylo bitvou svedenou na rovině a skončilo obléháním. Deset a sedm jako symbol označují moc draka na základě několika svědectví. Rok 207 př. Kr. umísťuje Trumpa, symbol zemské šelmy, mezi verš jedenáct a patnáct jedenácté kapitoly Daniela, a prorocky jej připravuje, aby promluvil jako drak, jak to představuje spojení čísla deset a čísla sedm.

Číslo sedmnáct má rovněž symbolický význam a rozšiřuje dějiny od Ráfie k Panii za hranice Pania i před Ráfii. Ptolemaios IV. Filopátor vládl jako král ptolemaiovského Egypta od roku 221 př. Kr. do roku 204 př. Kr. a roku 217 př. Kr. porazil u Ráfie Antiocha Magna. Ptolemaios začal kralovat před Ráfii a vládl „sedmnáct“ let. Číslo sedmnáct představuje historické období, které začíná před Ráfii a sahá za bitvu u Pania i obléhání Sidónu až k uzavření lidské doby milosti, znázorněnému rokem 330. Dvousetpadesátileté proroctví pro období církve Smyrny začalo v roce 64 a skončilo Milánským ediktem a sňatkovou smlouvou roku 313.

Konstantin Veliký představuje dějiny církve v Pergamu a tyto dějiny začaly roku 313 a skončily roku 538. Prvních „sedmnáct“ let po skončení dvousetpadesátiletého proroctví v roce 313 obsahuje tři mezníky. Rok 313 byl Milánský edikt, rok 321 byl prvním nedělním zákonem a rozdělení říše je vyznačeno v roce 330. Rok 330 představuje konečný nedělní zákon, jenž označuje uzavření doby lidské milosti. Číslo sedmnáct tedy začíná před Ráfii a končí dlouho po vojenském tažení u Pania a Sidónu. Šestnáctý verš v Danielovi jedenácté kapitole představuje nedělní zákon ve Spojených státech.

Proroctví o Smyrně označuje znamení obležení, které je samým srdcem Ezechieleova varovného poselství. Orientační znamení, jež předchází nedělnímu zákonu, jak je znázorněno ve dvou ilustracích zničení Jeruzaléma, je obležení; je jím však také Milánský edikt, který zahajuje utváření obrazu šelmy.

Při obléhání proběhne průvod smluvního sňatku. Je to fraktál průvodu k sňatku, který započal s Reaganem, jak jej předobrazně znázorňuje Chlodvík roku 496; avšak závěrečný průvod ke sňatku začíná při obléhání v souladu s Justiniánovým dekretem z roku 533 a s Milánským ediktem z roku 313. Oba tyto mezníky předcházejí nedělnímu zákonu. Rok 313 předcházel prvnímu nedělnímu zákonu z roku 321 a dekret z roku 533 předcházel nedělnímu zákonu na třetím orleánském koncilu

roku 538. Někjaký druh legislativy naplní prorocké charakteristiky jak Justiniánova dekretu, tak Milánského ediktu, zatímco bude ustanoven nějaký druh symbolického smluvního sňatku.

Když bude tento dekret vydán, bude již příliš pozdě připravit se, neboť dveře doby milosti se nad protestantským rohem uzavírají stejně jistě, jako se uzavřely při prvním pesachu v Egyptě. Poté nedělní zákon, další mezník, neoznačuje pouze to, že obraz šelmy byl plně utvořen, nýbrž také vynucování znamení šelmy. Nedělní zákon vyznačuje konec doby milosti pro republikánský roh, pozemskou šelmu ze Zjevení třinácté kapitoly, stejně jistě, jako faraón a jeho vojsko zahynuli v Rudém moři po pesachu.

Dvě stě padesát let, které končí roku 207 př. Kr., označuje Donalda Trumpa, představovaného Antiochem Magnem, jenž se připravuje na nadcházející tažení, které začíná na planině Panion a končí obléháním Sidónu. Po bitvě u Pania uprchl ptolemaiovský velitel Skopás z Aitólie s přibližně 10 000 přeživšími vojáky do města Sidónu. Antiochos ho pronásledoval a položil na Sidón „obléhání“. Ptolemaiovská vláda v Alexandrii vyslala pomocné vojsko, avšak neuspělo. Tváří v tvář hladovění Skopás město vydal. Antiochos dovolil Skopásovi odejít; Skopás se později vrátil do Egypta, kde byl nakonec popraven na základě obvinění z velezrady a zpronevěry. Obléhání Sidónu dovršilo po Panii Antiochovo dobytí Koilé Sýrie.

Sestra Whiteová označuje knihu Uriah Smithe Daniel and the Revelation za „Boží pomocnou ruku“. Smith ve svém komentáři k veršům čtrnáct a patnáct jedenácté kapitoly knihy Daniel rozpoznává dvoustupňové tažení Antiocha.

„Výchova mladého egyptského krále byla římským senátem svěřena M. Emiliu Lepidovi, který ustanovil jeho poručíkem Aristomena, starého a zkušeného ministra onoho dvora. Jeho prvním činem bylo učinit opatření proti hrozící invazi obou spolčených králů, Filipa a Antiocha.

„Za tímto účelem vyslal Scopa, proslulého aetólského vojevůdce, tehdy ve službách Egyptanů, do jeho rodné země, aby pro vojsko získal posily. Když shromáždil vojsko, vytáhl do Palestiny a Koilé Sýrie (neboť Antiochos byl zaměstnán válkou s Attalem v Malé Asii) a podrobil celou Judu moci Egypta.“

„Tak byly poměry uvedeny do stavu, aby se naplnil verš, který máme před sebou. Antiochos totiž, když na příkaz Římanů upustil od své války s Attalem, rychle podnikl kroky k tomu, aby z rukou Egyptanů znovu získal Palestinu a Koilé Sýrii. Proti němu byl vyslán Skopás. U pramenů Jordánu se obě vojska střetla. [Panium] Skopás byl poražen, pronásledován až do Sidónu a tam těsně obléhán. Tři nejschopnější egyptští vojevůdci byli se svými nejlepšími vojsky vysláni, aby obléhání prolomili, avšak bez úspěchu. Konečně byl Skopás, když se ve vyzáblém a nehmatatelném přízraku hladu setkal s nepřítelem, jemuž nemohl odolat, donucen vzdát se za potupných podmínek, že mu bude darován pouze život; načež jemu i jeho deseti tisícům mužů bylo dovoleno odejít, oloupeným a nahým. Zde došlo k dobytí nejpevnější opevněných měst severním králem; neboť Sidón byl jak svou polohou, tak svým opevněním jedním z nejsilnějších měst oné doby. Zde se ukázalo selhání jižních zbraní obstát i selhání lidu, který si vyvolil jižní král; totiž Skopáse a jeho aitólské síly.“ Daniel and the Revelation, 257, 258.

Dvě stě padesát let, která končí roku 207 př. Kr., označuje Donalda Trumpa. Proroctví dvou set padesáti let, které končí rokem 313 uzavřením smluvního manželství východu a západu a Milánským ediktem, označuje utvoření obrazu šelmy ve Spojených státech. Církev v Pergamu, která začala roku 313, představuje dějiny, v nichž křesťanství odpadlo skrze kompromis s náboženstvím pohanství, ještě předtím, než papežská moc usedla na trůn. Pergamos a rok 313 předobrazuje kompromis, který je znázorněn utvořením obrazu šelmy ve Spojených státech. Představuje kompromis křesťanství a papežského Říma, neboť náboženství katolicismu není nic více ani méně než pohanství přestrojené za křesťanskou instituci. Proroctví dvou set padesáti let, které začalo roku 1776 a končí tohoto roku, se rovněž vztahuje na Spojené státy. Všechna tři proroctví dvou set padesáti let tedy pojednávají o určitém prorockém aspektu zemské šelmy ze Zjevení třinácté kapitoly a všechna tři končí v rámci prorockých linií představovaných číslem sedmnáct.

Nedělní zákon nastává tehdy, když Spojené státy promlouvají jako drak, a mluvení národa je jednáním jeho zákonodárných a soudních orgánů.

„Mluvení‘ národa je jednáním jeho zákonodárných a soudních orgánů.“ The Great Controversy, 442.

Trump není ani soudní, ani zákonodárnou autoritou, takže brzy přicházející nedělní zákon uskutečňuje Kongres. Přesto jakýkoli krok, který poskytuje podporu papežské moci, předobrazuje nedělní zákon. Dekret z roku 533 a edikt z roku 313 vymezují počátek období, kdy se utváří obraz šelmy. Závěrem je brzy přicházející nedělní zákon a Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem, takže Trumpův krok prostřednictvím exekutivního příkazu, který by poskytl jakýkoli „ústupok“ antikristu biblického proroctví, by představoval alfu hnutí, jež končí teprve v omeze, když Spojené státy „tak zapřou zásady své vlády, že uzákoní nedělní zákon.“

„Mnozí, dokonce i z těch, kdo se účastní tohoto hnutí za prosazení svěcení neděle, jsou zaslepeni vůči důsledkům, které budou tento čin provázet. Nevidí, že tím útočí přímo proti náboženské svobodě. Mnozí nikdy nepochopili nároky biblického sobotního dne a falešný základ, na němž spočívá instituce neděle. Každé hnutí ve prospěch náboženského zákonodárství je ve skutečnosti ústupkem papežství, které po tolik věků vytrvale válčilo proti svobodě svědomí. Zachovávání neděle vděčí za svou existenci jako takzvaná křesťanská instituce „tajemství nepravosti“; a její vynucování bude faktickým uznáním zásad, které tvoří samotný základní kámen římského katolicismu. Až se náš národ takto zřekne zásad své vlády, že uzákoní nedělní zákon, protestantismus tímto činem podá ruku papežství; nebude to nic jiného než vdechnutí života tyranii, která již dlouho dychtivě vyhlíží svou příležitost, aby znovu povstala k činnému despotismu.“ Testimonies, svazek 5, 711.

Každé „hnutí ve prospěch náboženské legislativy je ve skutečnosti aktem ústupku papežství“ a tato hnutí se objevují před vydáním brzy přicházejícího nedělního zákona.

„Nařízení vynucující uctívání tohoto dne má vyjít do celého světa. V omezené míře již vyšlo. Na několika místech občanská moc hovoří hlasem draka, právě tak jako pohanský král mluvil k hebrejským zajatcům.“ Signs of the Times, 6. května 1897.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.